

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/135/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718201796
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Ondrišová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718201796.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Ondrišovej, členov senátu Mgr. Štefana Zelenáka a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v právnej veci žalobcu TELERVIS PLUS a.s., Staré Grúnty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769 proti žalovanému A. T., Š. X. K., H.. XX.X.XXXX, K. Ú. XXX, S., o zaplatenie 560,- EUR s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 36Cb/28/2018-29 zo dňa 27.3.2019, jednohlasne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 36Cb/28/2018-29 zo dňa 27.3.2019 v napadnutom II. a III. výroku p o t v r d z u j e .

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 150,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 150,- EUR od 20.5.2016 do zaplatenia so zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne zo sumy 150,- EUR od 20.5.2016 do 27.3.2019, a to všetko v splátkach po 30,- EUR mesačne, vždy k 25. dňu v kalendárnom mesiaci s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Súd vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov súdneho konania.

2. V odôvodnení súd uviedol, že predmet konania bol tvorený základom nároku spočívajúcim v porušení povinnosti žalovaným vrátiť peňažnú sumu získanú od žalobcu na základe zmluvy a predmetom nároku spočívajúcom v sume poskytnutej žalobcom žalovanému podľa zrušenej zmluvy, ako aj príslušenstva k týmto sumám. Nebolo medzi stranami sporu sporné uzavretie Zmluvy o úvere č. P120150088, ktorú posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej došlo k odovzdaniu sumy 500,- EUR žalobcom žalovanému. Túto zmluvu súd posúdil ako platnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zákonom vyžadovanej písomnej forme, avšak neobsahujúcu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j), k) a y) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej tiež „ZoSÚ“), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery. Zákon s týmto nedostatkom obsahovej náležitosti zmluvy nespája neplatnosť, ale následok spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluvné strany si dohodli povinnosť žalovaného zaplatiť poplatky, a to spracovateľský poplatok vo výške 6 % z poskytnutej istiny, t.j. 30,- EUR a poplatok za správu úveru vo výške 10 % z poskytnutej sumy, t.j. 50,- EUR, avšak vzhľadom na uvedený následok podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ žalobca nemá nárok na ich zaplatenie. Súčasne tiež bola v Zmluve o úvere č. P120150088 dohodnutá povinnosť žalovaného zaplatiť úrok vo výške 20 % z poskytnutej sumy, t.j. 100,- EUR a odplatu za poskytnutie

úveru vo výške 46 % z poskytnutej sumy, t.j. 230,- EUR, vzhľadom na následok podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ žalobca nemá nárok ani na zaplatenie tohto úroku a odplaty za poskytnutie peňazí, ktoré sú odplatou za dočasne prenechanie peňažnej sumy žalobcom žalovanému, t.j. civilným plodom. Ak teda žalobca poskytol žalovanému sumu 500,- EUR, má nárok na vrátenie sumy 500,- EUR, pričom nebolo sporné poskytnutie sumy 500,- EUR žalovanému a vrátenie sumy 350,- EUR žalobcovi. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy istiny vo výške 150,-EUR a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že Zmluva o úvere č. P120150088 súčasne obsahovala dohodu o povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu v určenej výške pre prípad porušenia povinnosti žalovaného splniť svoj akýkoľvek peňažný záväzok včas. Zmluvná pokuta bola dojednaná v zákonom vyžadovanej forme a bola vyjadrená úrokom, t.j. spôsobom relatívnym, priamo úmerným výške dlhu a dobe porušenia svojej povinnosti. Takto vyjadrená zmluvná pokuta nie je úrokom v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ, ktorým je len odplata za poskytnuté peniaze t.j. civilný plod, ale zmluvná pokuta je sankcia za porušenie povinnosti. Z uvedeného tak vyplýva, že zmluvná pokuta nie je ani úrokom (za poskytnutie peňazí), ani poplatkom (osobitne vymedzená náhrada nákladov veriteľa), s nedodržaním obsahových náležitostí potom nie je spojený následok spočívajúci v nemožnosti vzniku práva na zaplatenie zmluvnej pokuty. Pokiaľ išlo o výšku priznanej zmluvnej pokuty, súd prihliadol na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti. Hodnota zabezpečovanej pohľadávky je pre žalobcu obdobne významná, keďže nevrátená peňažná suma je istinou, t.j. nevrátenou sumou - majetkom žalobcu. Bez vrátenia peňažných prostriedkov je ohrozená priamo existencia žalobcu, keďže tieto prípady vytvárajú veriteľovu stratu. Súčasne však 0,2% denne, t.j. 73% ročne je s ohľadom na bežné úroky 5,6 % ročne, za ktoré sa dali v čase splatnosti úveru peňažné prostriedky získať je neprímerane vysoký. Súd prvej inštancie mal potom za to, že na naplnenie prevenčnej a satisfakčnej funkcie zmluvnej pokuty, prihliadnuc na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, bude postačovať zmluvná pokuta vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy, t.j. 36,5 % ročne. Súd potom zmluvnú pokutu znížil 0,1 % denne z dlžnej sumy a vo výške presahujúce 0,1 % denne z dlžnej sumy túto zamietol. Súd prvej inštancie posúdil vec podľa ustanovení § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2 písm. j), k), y), § 11 ods. 1 ZoSÚ, § 544 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 545a, § 563 Obč. zák., § 365 Obch. zák.. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že čiastočne úspešnému žalobcovi ani čiastočne úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti II. a III. výroku rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý poukazuje na skutočnosť, že v Zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania je okrem mena a priezviska žalovaného uvedené aj jeho obchodné meno, IČO a miesto podnikania s tým, že sám žalovaný prehlásil, že finančné prostriedky použije na výkon podnikania, a aj žiadosť, ktorá predchádzala uzavretiu Zmluvy, obsahuje v predtlačenom formulári údaje o jeho živnostenskom oprávnení, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10Co/59/2015. Záver súdu, že vzhľadom na okolnosti pri vzniku záväzkového vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcom a žalovaným nie je zrejmé, že sa týka podnikateľskej činnosti, žalobca uvádza, že Zmluvu uzavrel sám a nemal žiadne ho právneho predchodcu a uvedený ničím nepodložený záver prvostupňového súdu žalobca považuje za svojvoľný a z toho dôvodu nepreskúmateľný.

4. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 3.2.2020. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

5. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a reflektujúc dôvody odvolania žalobcu uvádza na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa plne stotožnil s posúdením

súdu prvej inštancie, že úver nebol poskytnutý žalovanému na podnikateľskú činnosť a ani zo zmluvy to explicitne nevyplývalo. Súd prvej inštancie jasne zdôvodnil prečo potom úver považoval za bezúčelný a preto žalobe vyhovel len v časti zaplataenia istiny.

6. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

7. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1, v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, C.s.p. Úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).